

Бѣше около петъ часа следъ обѣдъ.

Ася искаше точно това — да не се раздѣля отъ Ведрова. Въ душата му горѣха въпроси. Той търсѣше приятелъ и се радваше, че срещна художника. Нѣколко пѣти Ведровъ го запитва, де се е губилъ. Ася чувствуваше тъкмо това, че доскоро е билъ изгубенъ за свѣта. Сега се връщаше отново, той слизаше отъ спокойнитѣ височини, додето го бѣ отвела неговата мисълъ и се хвърляше отново въ тревогитѣ на живота. Последнитѣ дни му се мѣркаше единъ пѣтъ, сега искаше само да се провѣри. Искаше да се изкаже предъ нѣкого, да сподѣли мислитѣ си.

Убийството на Загорова, борбитѣ около правителството, израстването на Здравева, последнитѣ събития днесъ въ сѣда събуждаха душата му отъ сѣня, въ който я бѣше сковала болестъта и честниятъ му характеръ.

Тѣ вървѣха дълго, докато стигнаха дома на художника: единъ мансарденъ етажъ на четириетажна кжща. Ведровъ го покани въ ателието, посочи му една диванка и самъ седна до него.

Отстрани остана широкъ прозорецъ, презъ който се виждаха покриви и куполи на черкви. Настрѣща имъ, върху статива, бѣ сложена картина, върху която боитѣ стояха още влажни.

Ведровъ се засмѣ, като посочи картината:

— Не бѣхъ работилъ години, но виждашъ ли, пакъ се излѣгахъ.

Картината представляваше опожаренъ или за-